

[Ole Bjørn Kraft.]

spøgefulde. Jeg vil gerne i den forbindelse sige til den højtærede statsminister, at jeg må virkelig forbeholde mig til sin tid selv at sammensætte mit ministerium; men iøvrigt, angående nogle af de navne, der blev nævnt: De samvirkende danske Landboforeningers formand vil altid være udmærket kvalificeret som landbrugsminister, og det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, som man jo for tiden gør kur til både fra socialdemokratiske og radikale kredse, kan heller ikke regnes for en uegnet personlighed. Jeg har ikke forstået, at det ærede medlem hr. Viggo Starcke søger ind i det samarbejde, der her er tale om.

Den højtærede statsminister mente, at befolkningen foretrækker den regering, vi nu har. Kommunevalget tyder ikke meget derpå. Den højtærede statsminister foretrækker ikke altid den regering, han står i spidsen for. I løbet af 2½ år har han ladet tre ministre gå udenbords; det er muligt, at den fjerde går samme vej, hvis han kunne finde nogen erstatning.

Desværre er jeg nødt til at sige til den højtærede udenrigsminister, at hans tale var mig en uhyre skuffelse. Det er længe siden, en dansk udenrigsminister har givet et så mat, indholdsløst og ligeegyldigt svar, som den højtærede udenrigsminister gav det ærede medlem hr. Sønderup og mig. Det kan dog virkelig ikke være et fornuftigt svar på spørgsmålet om, hvad regeringen har gjort eller agter at gøre for at løse de uhyre store problemer, der knytter sig til Sydslesvigsspørgsmålet, at svare, at der i den nærmeste fremtid vil fremkomme en hvidbog på 500 sider. Er der noget mere ligeegyldigt, end hvor mange noter ministeriet har sendt, og hvor mange sider de fylder i en hvidbog, når der ikke foreligger noget resultat deraf? Og den højtærede udenrigsminister er ikke i stand til at påvise et eneste virkelig positivt resultat. (*Udenrigsministeren* [Gustav Rasmussen]: Det er ikke mig, der regerer Vesttyskland!). Nej, men det er udenrigsministeren, der har ansvaret for den indsats, der bliver gjort på disse områder. Der er nået et lille resultat med hensyn til flygtningespørgsmålet, de borttransporter, der nu finder sted, men derudover har regeringens aktivitet på disse områder ikke været af en sådan karakter, at den har kunnet gøre indtryk noget sted eller give noget resultat, og det lader ikke til, at den højtærede udenrigsminister vil foretage sig noget andet end hidtil. Min opfordring til regeringen til at søge direkte forhandling med det studieudvalg, som i de kommende måneder

skal behandle Vesttysklands nye okkupationsstatut, som vil blive bestemmende både for flygtningeproblemet udvikling og den administrative ordning og demokratiske udvikling i Vesttyskland, besvarede udenrigsministeren med, at det bliver vist ikke så forfærdelig let. Dette altid at foruddiskontere vanskelighederne og sige: dette kan vist ikke lade sig gøre, er ikke en tilfredsstillende måde at gribe disse problemer an på. Det gør mig ondt at måtte sige det så bestemt, men der står uhyre store ting på spil. Jeg minder om, at ministeren, da vi talte om rundbordskonferencen, også mente, at det ikke kunne lade sig gøre; der var store vanskeligheder, og England ville antagelig sige nej dertil. Først efter at der var opnået forbindelse med engelske regeringskredse, skred man til at forsøge en rundbordskonference gennemført.

Jeg vil virkelig meget indtrængende henstille til regeringen, at man igen overvejer de fire punkter, jeg fremdrog overfor ministeren, og som jeg ikke fik noget svar på. Jeg henstiller atter, at man søger at få en virkelig dansk kontakt og ikke nøjes med, at ambassadør, grev Reventlow fra tid til anden går op i udenrigsministeriet og spørger, hvordan det går, men sådan, at vi kan varetage de interesser, vi har i Sydslesvigs placering i den kommente statut; at man overfor den ekspertkomité, som skal behandle flygtningespørgsmålet, energisk, lidenskabeligt understreger dette problems fare for Danmark og Europa; at man sørger for, at den flygtningekvota, der skal føres bort som international emigration, i første række bliver taget fra Sydslesvig, og at der bliver gjort et arbejde for, at der finder en udjævning sted af flygtningetrykket, og at man gør det klart, at det ikke er snak, når den danske regering og rigsdag i et memorandum af 31. januar har sagt, at dette folkepres mod den danske grænse i en given situation kan blive en fare for os og for en fredelig udvikling i Vesteuropa, samtidig med at det er en uhyre fare for vort tyndt befolkede Nordslesvig.

Jeg takker for, at ministeren — det var egentlig det eneste positive — sagde, at man naturligvis er rede med kulturel støtte, hvad den højtærede statsminister også sagde. Jeg forstår, at vi meget snart kan vente indkaldelse til fortsættelse af drøftelserne.

Jeg ville gerne have undgået den skarpe tale overfor den højtærede udenrigsminister, fordi jeg virkelig ønsker, at vi alle skal forene os om de spørgsmål, hvorom vi dog er enige; men jeg har indtrykket af en passivitet, en foruddiskontering af vanskelig-